

ΜΙΚΑΕΛ
ΚΑΤΣ
ΚΡΕΦΕΛ

ΔΗΜΟΦΙΛΕΣΤΕΡΟΣ
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ
ΔΑΝΙΑΣ ΤΟ 2016

№1 ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ
ΣΤΗ ΔΑΝΙΑ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ
18 ΧΩΡΕΣ

Η ΣΕΧΤΑ

ΟΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΡΑΟΥΝ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SEKTEN
Από τις Εκδόσεις Lindhardt og Ringhof, Κοπεγχάγη 2015
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η σέχτα**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Michael Katz Krefeld
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Τάνια Σταύρου
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Δημήτρης Πήχας
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου, Ραλλού Ρουχωτά

© Michael Katz Krefeld, 2015
Published by agreement with Salomonsson Agency.
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: SlayStorm/shutterstock, jiangdi/shutterstock,
Karol Kozlowski/123RF, jessicahyde/shutterstock,
Matt Gibson/shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιανουάριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2382-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2383-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΜΙΚΑΕΛ ΚΑΤΣ ΚΡΕΦΕΛ

Η ΣΕΧΤΑ

ΟΙ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ ΡΑΟΥΝ
ΒΙΒΛΙΟ ΙΙΙ

*Μετάφραση από τα γερμανικά:
Τάνια Σταύρου*

*Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου,
οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ·
ἡ ράβδος σου καὶ ἡ βακτηρία σου,
αὗται με παρεκάλεσαν.*

Βιβλίο των Ψαλμῶν

Για την αγάπη της ζωής μου, την αιώνια φλόγα μου, τη Λιζ

Παρατηρούσε τον γιο του, ο οποίος καθόταν στο πλάι του, στο τραπέζι της ενιαίας με το σαλόνι κουζίνας. Ήταν μέσα Οκτώβρη· έξω απ' το μεγάλο παράθυρο το σούρουπο απλωνόταν σιγά σιγά στον κήπο, κάνοντας τα ισχνά οπωροφόρα δέντρα να διαγράφονται σαν σκοτεινές σιλουέτες στον βραδινό ουρανό. Το χέρι του αγοριού, που μόλις είχε κλείσει τα έξι, κρατούσε σφιχτά το πιρούνι προσπαθώντας να καρφώσει τις τηγανητές πατάτες μέσα απ' το πιάτο του. Στο άλλο χέρι κρατούσε ένα μπλε αυτοκινητάκι με κάπως ξεθωριασμένη όψη. Στα χαρακτηριστικά του γιου του μπορούσε να διακρίνει ολοκάθαρα τα δικά του: τη μύτη, τις τραβηγμένες προς τα κάτω άκρες των χειλιών, την κοντινή απόσταση ανάμεσα στα μάτια, που πρόσδιδε και στους δυο τους μια σκεπτόμενη έκφραση. Του χάιδεψε τα μαλλιά· και ο μικρός δέχτηκε με χαρά τη χειρονομία. Το στρογγυλό πρόσωπο και τις φακίδες τα είχε από τη μητέρα του, η οποία στεκόταν απέναντί τους με γυρισμένη την πλάτη και έβγαζε από τη φριτέζα το καλάθι γεμάτο με ακόμα περισσότερες τηγανητές πατάτες. Άδειασε τις πατάτες στην πιατέλα, δίπλα στα τραγανά βιεννέζικα σνίτσελ που είχε τηγανίσει νωρίτερα στην ίδια φριτέζα.

«Να σου βάλω και λίγα μπιζέλια;» ρώτησε, χωρίς να γυρίσει προς το μέρος του.

«Λίγα ναι, ευχαριστώ». Πήρε μια πετσέτα και την άπλωσε πάνω στο σκουρόχρωμο παντελόνι του. Δεν είχε αλλάξει από την ώρα που γύρισε από το γραφείο· φορούσε ακόμα το κοστούμι του και το γαλάζιο πουκάμισο. Μόνο τα σκαρπίνια του είχε αντικα-

ταστήσει με ένα παλιό, φθαρμένο ζευγάρι τσόχινες παντόφλες.

«Δε θέλεις κι εσύ λίγα μπιζελάκια;» Χαμογέλασε στον γιο της.

Ο μικρός κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι.

«Δε σου αρέσουν τα μπιζέλια;»

Το αγόρι έγνεψε μπουκωμένο. «Μ' αρέσουν, αλλά είναι τόσο δύσκολο να τα φας».

«Δε μιλάμε με γεμάτο στόμα!»

Κοίταξε τη γυναίκα του, που εκείνη τη στιγμή τον σέρβιρε και κατόπιν έκατσε στη θέση της με το δικό της πιάτο στο χέρι. Την παρατήρησε καθώς άπλωνε την κέτσαπ στις πατάτες της και στο παναρισμένο κρέας. Οι σακούλες κάτω απ' τα μάτια της και τα τεράστια χείλη της την έκαναν να δείχνει ταλαιπωρημένη και πολύ μεγαλύτερη από τα τριάντα δύο της χρόνια. Τότε που είχαν γνωριστεί τον είχε σκλαβώσει εκείνο το χαμόγελό της, που το έβλεπε σπάνια πια. Δεν μπορούσε να καταλάβει τι την εξουθένωνε τόσο υπερβολικά, αφού δεν εργαζόταν και το μόνο που την απασχολούσε ήταν το νοικοκυριό. Της γέμισε το ποτήρι με χυμό από την κανάτα. Εκείνη του έγνεψε αμυδρά για να τον ευχαριστήσει.

Ο γιος του είχε αφήσει κάτω το πιρούνι και είχε επικεντρωθεί σε μια διαδρομή με το αυτοκινητάκι του τύπου σλάλομ επάνω στο τραπεζομάντιλο, όλο και πιο γρήγορα, μέχρι που έβγαλε μια ιαχή εκτελώντας μια εντυπωσιακή στροφή γύρω απ' το ποτήρι του χυμού του.

«Δεν παίζουμε στο τραπέζι», του έκανε παρατήρηση η μητέρα.

«Άσ' τον». Ένωσε αμέσως την έκπληξή της, μια και συνήθως ήταν αυτός που έδινε μεγάλη σημασία στους κανόνες συμπεριφοράς, ειδικά στο τραπέζι, την ώρα του φαγητού. «Πιες τον χυμό σου», είπε χαμογελώντας στον γιο του, ο οποίος άδειασε βιαστικά το ποτήρι του.

«Πώς... πώς ήταν η μέρα σου;» ρώτησε εκείνη με το στόμα γεμάτο.

«Θαυμάσια, ευχαριστώ».

«Τίποτα ιδιαίτερο;»

«Μπα, όχι, τα συνηθισμένα».

«Αλήθεια;» επέμενε εκείνη.

Άφησε κάτω το μαχαίρι και το πιρούνι, σήκωσε την πετσέτα από τα πόδια του και σκούπισε τις άκρες των χειλιών του. «Μη με παρεξηγείς, το βρίσκω πολύ ευγενικό εκ μέρους σου που με ρωτάς για τη δουλειά μου, αλλά για ποιο λόγο να σε ζαλίζω με λεπτομέρειες που δεν πρόκειται να κατανοήσεις; Λυπάμαι, αλλά αυτή η συζήτηση δεν έχει κανένα νόημα».

Εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια και ξεροκατάπτε την μπουκιά της, βγάζοντας έναν πνιχτό ήχο.

«Ήθελα απλώς... εντάξει, μπορούμε να μιλήσουμε και για κάτι άλλο».

«Σε κατανοώ, αλλά δεν είναι καλύτερα να απολαύσουμε τη βραδινή ηρεμία;»

Αντί να απαντήσει εκείνη, άρχισε να καταπίνει τόσο βιαστικά τις μπουκιές της λες και ήθελε ν' αφήσει πίσω της το δείπνο όσο το δυνατόν ταχύτερα. Δεν την κατηγορούσε. Ούτε τους ελλειπείς τρόπους της στο τραπέζι σκόπευε να σχολιάσει απόψε. Συνέχισε να τρώει με την ησυχία του, ρίχνοντας άλλη μια ματιά προς τον κήπο από το μεγάλο παράθυρο. Παρατήρησε τα οπωροφόρα, που έμοιαζαν να τον κοιτούν κι αυτά με τη σειρά τους. Αυτά τα παρράξενα δέντρα έμοιαζαν να έχουν μια στάση επιτιμητική απέναντί του. Παρόλο που έξω επικρατούσε απόλυτη άπνοια, είχε την εντύπωση πως αυτά ταλαντεύονταν πέρα δώθε, σαν κεφάλια που κουνιόντουσαν με αποδοκιμασία. Ήταν έτοιμος να σηκωθεί και να κλείσει τις κουρτίνες, όταν η γυναίκα του άφησε το πιρούνι της να πέσει με θόρυβο στο πιάτο. Γύρισε να την κοιτάξει. Την είδε να ταλαντεύεται μπρος πίσω στην καρέκλα της, να φέρνει το χέρι της στο μέτωπο και να παίρνει βαθιές ανάσες. Έπειτα ξεροκατάπτε μία ή δύο φορές και στην προσπάθειά της να πιάσει το ποτήρι της το αναποδογύρισε πάνω στο τραπέζι. Το περιεχόμενο απλώθηκε στο τραπεζομάντιλο, σχηματίζοντας μια σκοτεινή λίμνη. «Συ... συγγνώμη», τραύλισε. Προσπάθησε να κρατήσει όρθιο το κεφάλι της και κοίταξε τον γιο της. Ο κορμός του αγοριού είχε ακουμπήσει άκαμπτος στην άκρη του τραπεζιού, ενώ κρατούσε ακόμα το μπλε του αυτοκινητάκι στο χέρι.

Έβγαλε τότε μια άναρθρη κραυγή και έστρεψε το βλέμμα στον

άντρα της. Εκείνος συνέχισε να την κοιτάζει, μασώντας ήρεμα την μπουκιά του. «Όλα καλά. Πήγαινε να ξαπλώσεις».

Τον κοίταξε τρομαγμένη, με το στόμα μισάνοιχτο. Το βλέμμα της κύλησε μέχρι το δικό του ποτήρι, που εκείνος δεν το 'χε αγγίξει. «Τι... τι έκανες;» Τέντωσε το ένα της χέρι σε μια προσπάθεια να κρατήσει την ισορροπία της, αλλά την επόμενη στιγμή γλίστρησε από την καρέκλα της, σωριάστηκε στο πάτωμα από λιχνέλαιο και έμεινε ακίνητη.

Έσκυψε και την κοίταξε, συνεχίζοντας να απολαμβάνει το φαγητό του. Είχε τεντώσει το ένα της χέρι μπροστά, σαν να κολυπούσε. Κι όμως, η γυναίκα του δεν ήταν ποτέ ιδιαίτερα αθλητική, και μάλιστα αμφέβαλλε αν είχε μάθει ποτέ της κολύμπι σε εκείνη την επαρχία όπου είχε μεγαλώσει.

Αφού ολοκλήρωσε το δείπνο του, σηκώθηκε και πλησίασε στο παράθυρο. Τράβηξε τις μακριές κουρτίνες, αν και τα γέριμα κλαδιά που τόσο τον ενοχλούσαν είχαν πάψει πια να ξεχωρίζουν μέσα στο βαθύ σκοτάδι. Μάζεψε το σερβίτιο και πέταξε τ' αποφάγια στον σκουπιδοτενεκέ. Μερικά μπιζέλια τού έπεσαν στο πάτωμα. Έσκυψε να τα μαζέψει. Ο γιος του είχε δίκιο, τα μπιζέλια έκαναν πραγματικά του κεφαλιού τους. Κατά βάθος ευχόταν να είχε λίγο περισσότερο χρόνο με το παιδί. Θα του μάθαινε τότε πώς να τα λιώνει με το πιρούνι, για να τα ελέγχει καλύτερα. Μα τώρα ήταν αργά. Τοποθέτησε τακτικά τα βρόμικα πιάτα στο πλυντήριο και γύρισε το κουμπί της φριτέζας στο μάζιμουμ. Κατόπιν επέστρεψε στο τραπέζι και σήκωσε τον γιο του στην αγκαλιά του. Τον κουβάλησε ως την κρεβατοκάμαρα, περνώντας από το σαλόνι. Για μια στιγμή σκέφτηκε να μεταφέρει το αγόρι στο δικό του κρεβάτι, αλλά τελικά αποφάσισε, μια και η περίσταση ήταν ιδιαίτερη, να του επιτρέψει να κοιμηθεί στο πλάι της μητέρας του. Αφού τον ακούμπησε στο κέντρο του διπλού κρεβατιού, επέστρεψε στην κουζίνα. Από τη φριτέζα, που είχε αρχίσει να καπνίζει, αναδινόταν μια έντονη μυρωδιά καμένου πλαστικού. Την αμέσως επόμενη στιγμή το υπερθερμασμένο λάδι πήρε φωτιά. Οι φλόγες που πετάχτηκαν πάνω στον τοίχο έμοιαζαν με κοφτερά μαχαίρια. Χρειάστηκε να καταβάλει μεγάλη προσπάθεια για να

σηκώνει τη γυναίκα του απ' το πάτωμα. Ήταν πιο βαριά απ' όσο νόμιζε. Ενώ οι φλόγες αγκάλιαζαν τα ντουλάπια της κουζίνας κι άρχιζαν να εξαπλώνονται με αυξανόμενη ταχύτητα, τη μετέφερε στο υπνοδωμάτιο και την ξάπλωσε δίπλα στον γιο της. Τους έβγαλε τα παπούτσια, αλλά τους άφησε τα ρούχα. Έπειτα σταύρωσε τα χέρια τους στο στήθος, σαν να τους τοποθετούσε σε φέρετρο. Κάθισε κι αυτός με τη σειρά του στο κρεβάτι και έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες του. Στο τέλος πέταξε το σακάκι του στο πάτωμα και ξάπλωσε δίπλα στη γυναίκα και στο παιδί του. Έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να ηρεμήσει, μα δεν τα κατάφερε και πολύ καλά. Σκέφτηκε να σηκωθεί και να πει κι αυτός ένα ποτήρι από τον χυμό με το αναισθητικό, αλλά κάτι τέτοιο θα ήταν ένδειξη δειλίας εκ μέρους του. Του άξιζε να νιώσει τις φλόγες στο ζωντανό κορμί του. Ο μαύρος καπνός που πλημμύρισε το δωμάτιο του έφερε βήχα. Άκουγε το τσιτσιρίσιμα της φωτιάς να εξαπλώνεται με σταθερό ρυθμό σε όλο το διαμέρισμα. Χάραζε με λύσσα τον δρόμο της περνώντας από το σαλόνι, κατάπινε το παρκέ και κοντοζύγωνε από τα ξύλινα δοκάρια της οροφής. Σίγουρα θα είχε καταστρέψει ήδη τους πίνακες στους τοίχους, ανάμεσά τους έναν πανάκριβο Χέρουπ*, ενώ θα είχε μετατρέψει σ' ένα σωρό καυσόξυλα το πιάνο με ουρά, μάρκας Hornung & Møller**. Μπορούσε ν' ακούσει τις φλόγες που πλησίαζαν μ' ένα βραχνό τριξίμο. Ένωθε τη ζέστη μέσα απ' τους λεπτούς τοίχους, οι οποίοι σύντομα θα κατέρρεαν μέσα σε μια πύρινη κόλαση. Ο τσουχτερός καπνός έκαιγε τα μάτια του, παρόλο που τα κρατούσε κλειστά. Εισέβαλλε ακόμα και στο λαρύγγι του, απειλώντας να τον πνίξει. Για ένα πράγμα μετάνιωνε μόνο: που είχε αφήσει

* 1907-1993: ζωγράφος και γλύπτης από το Φρέντερικσμπουργκ της Δανίας, ιδιαίτερα δημοφιλής τη δεκαετία του '50 σε Ευρώπη και ΗΠΑ. Ο πιο διάσημος πίνακάς του φέρει τον τίτλο *Η γέριχη βελανιδιά στην κοιλάδα με τους λύκους*. (Σ.τ.Μ.)

** Εργοστάσιο κατασκευής πιάνων που λειτουργούσε στη Δανία από το 1827 έως το 1972, βασικός προμηθευτής του βασιλικού οίκου της Δανίας. (Σ.τ.Μ.)

εκείνο το αποχαιρετιστήριο γράμμα στη δουλειά, πάνω στο γραφείο του. Εκείνη τη στιγμή, όμως, του είχε φανεί σωστό. Σαν κάτι που όφειλε να κάνει όποιος έπαιρνε μια τόσο σημαντική απόφαση. Κάτι σαν τους καλούς τρόπους στο τραπέζι. Άλλωστε για όλα υπήρχαν κανόνες και σωστή μεθοδολογία, απ' τον χειρισμό πεισματάρικων μπιζελιών μέχρι την αυτοκτονία. Ο ίδιος ήξερε καλύτερα από τον καθένα ότι ο κόσμος υπάκουε σε προαποφασισμένους, συστημικούς κανόνες.

2

Κρεστιανσχάουν, Αύγουστος 2014 – Παρόν

Ο ραδιοφωνικός παραγωγός, ο αυτοαποκαλούμενος Τέντι Κ., ανακοίνωσε ότι, σύμφωνα με τους μετεωρολόγους, η σημερινή μέρα επρόκειτο να εξελιχτεί στη θερμότερη της χρονιάς. Και παρόλο που ήταν μόλις έντεκα το πρωί και ο Τέντι Κ. με τη διαπεραστική του φωνή δεν ακουγόταν και ιδιαίτερα πειστικός, ο Ράουν ήταν έτοιμος να αποδεχτεί τα λεγόμενά του για πρώτη και μοναδική φορά. Είχε ανοίξει όλα τα παράθυρα του παλιού Audi, κι όμως το μπλουζάκι που φορούσε είχε γίνει μούσκεμα στον ιδρώτα. Μόλις η φωνή του παραγωγού καλύφτηκε από τις διαφημίσεις, ο Ράουν χαμήλωσε μηχανικά την ένταση. Θα προτιμούσε να έσβηνε τελείως το ράδιο, μα, αν και είχε περάσει μία ολόκληρη εβδομάδα από τότε που δανείστηκε το αμάξι του νέου του εργοδότη, ακόμα δεν είχε μάθει τα κουμπιά του.

Κρατώντας απόσταση ίση με δύο αυτοκίνητα, ακολουθούσε τη μαύρη Porsche Cayenne που ελισσόταν με δυσκολία μέσα στην πυκνή κυκλοφορία. Ο οδηγός είχε κατεβάσει κι αυτός όλα του τα τζάμια, αφήνοντας να ξεχυθούν στον δρόμο όλα τα δυνατά μπιτ της χιπ χοπ μουσικής από το εσωτερικό του οχήματος. Μόλις το πολυτελές αυτοκίνητο κατέβηκε την Ούπλαντς Γκέδε και έστριψε στο πάρκινγκ του SuperBest*, ο Ράουν έβγαλε φλας και τον ακολούθησε.

* Μεγάλη αλυσίδα σουπερμάρκετ στις χώρες της Σκανδιναβίας, με υποκαταστήματα και στη Γερμανία. (Σ.τ.Μ.)

Το τεράστιο πάρκινγκ μπροστά από το σουπερμάρκετ ήταν σχεδόν άδειο, έτσι η Porsche βρήκε άνετα θέση κοντά στην είσοδο. Ο Ράουν σταμάτησε λίγες θέσεις πιο πίσω, με το παρμπρίζ του να κοιτάει την Porsche. Έψαξε γύρω του για την καταγραφική κάμερα, που την είχε πετάξει κάπου μέσα στο αμάξι, αλλά δεν την έβλεπε πουθενά. «Κάνε πέρα, Μέφε», είπε και προσπάθησε να σπρώξει ελαφρά το αγγλέζικο μπουλντόγκ, που κοιμόταν στο κάθισμα του συνοδηγού. Ο Ράουν ανακάλυψε την κάμερα κάτω από την τριχωτή κοιλιά του Μέφε και έχωσε τα δάχτυλά του ανάμεσα στη γούνα και στο κάθισμα.

Ο σκύλος μούγκρισε κακόκεφα.

«Μην κάνεις έτσι, γιατί την επόμενη φορά θα μείνεις πίσω στο σπίτι», είπε ο Ράουν γυρίζοντας το καπάκι της οθόνης. Η κάμερα άνοιξε αυτόματα κι εκείνος την κράτησε ψηλά, ώστε ο φακός να κοιτάει πάνω από το ταμπλό. Το αυτόματο ζουμ του φακού βούιζε σιγανά όσο ο Ράουν προσπαθούσε να κεντράρει στην Porsche. Όταν ήταν έτοιμος, πάτησε το κουμπί εγγραφής. Ένας παχουλός καράφλας γύρω στα σαράντα κατέβηκε από τη θέση του συνοδηγού. Ο άντρας, ντυμένος με μια τζιν βερμούδα και δευμάτινο γιλέκο με διάφορα σχέδια στην πλάτη, φορούσε επίσης ένα λευκό κολάρο γύρω απ' τον λαιμό, το οποίο στήριζε όρθιο το κεφάλι του. Η πόρτα του οδηγού άνοιξε και κατέβηκε μια μεγαλόσωμη γυναίκα με μακριά πλατινέ μαλλιά και εξίσου πολλά τατουάζ με τον άντρα της. Για μια στιγμή ο Ράουν νόμισε ότι είχε τατουάζ μέχρι και στο πρόσωπο, αλλά έπειτα κατάλαβε πως το ένα της μάτι ήταν μελανιασμένο. Ο άντρας της φώναξε κάτι που ο Ράουν δεν μπόρεσε να καταλάβει, και την επόμενη στιγμή εκείνη άνοιξε την πίσω πόρτα και τράβηξε έξω έναν νεαρό. Το αγόρι, που έμοιαζε υπερβολικά με τους γονείς του, ήταν εντελώς απορροφημένο σ' ένα τάμπλετ. Ο πατέρας του του έχωσε στο χέρι ένα κέρμα και του υπέδειξε τα καρότσια που βρίσκονταν λίγο παραπέρα, κάτω από ένα θολωτό στέγαστρο. Ο νεαρός ξεκίνησε απρόθυμα να φέρει ένα καρότσι, αλλά χασομερούσε τόσο πολύ, που η μητέρα του πρόλαβε και άρπαξε ένα μόνη της, ενώ έκανε ένα νόημα ανυπομονησίας προς τη μεριά του άντρα. Εκείνος σήκωσε αδιάφορα

τους ώμους και έδειξε το κολάρο στον λαιμό του. Ο Ράουν συνέχισε να καταγράφει ενόσω η οικογένεια έφτανε στην είσοδο και εξαφανιζόταν στο εσωτερικό του σουπερμάρκετ.

«Η ώρα είναι...» ο Ράουν έριξε μια βιαστική ματιά στο ρολόι του ταμπλό «... 10:38. Το αντικείμενο παρακολούθησης μπήκε μόλις αυτή τη στιγμή στην υπεραγορά SuperBest στο Άμαγκερ* μαζί με την οικογένειά του. Έως τώρα δεν υπάρχει καμία ένδειξη πως ο Νίλσεν προσποιείται τον τραυματισμένο».

Ο Ράουν έκλεισε την κάμερα και πήγε να βγει από το αυτοκίνητο, όταν ο Μέφε του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο απορία.

«Όχι, εσύ θα μείνεις εδώ. Αν είσαι τυχερός, θα επιστρέψω με καμιά λιχουδιά».

Ο σκύλος ρουθύνισε και κατέβασε ξανά το κεφάλι στο κάθισμα.

Μπαίνοντας ο Ράουν στο σουπερμάρκετ, έκρυψε την καταγραφική κάμερα κάτω από ένα φούτερ που κρατούσε στο χέρι. Δεν υπολόγιζε ότι ο Κάρστεν θα ήταν τόσο ανόητος ώστε να αποκαλύψει δημοσίως ότι ο τραυματισμός στον αυχένα του, που είχε δηλώσει στην ασφαλιστική του, ήταν καθαρή απάτη, αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Άλλωστε ο Κάρστεν προσπαθούσε να εισπράξει τα χρήματα της ασφάλειας έναντι ατυχήματος με μια προσαύξηση 25% υπό οποιεσδήποτε συνθήκες, όπως όριζε το συμβόλαιο, κάτι που σήμαινε ότι θα τσέπωνε κοντά δύο εκατομμύρια κορόνες**. Είχε υπογράψει το ασφαλιστήριο μόλις τρεις εβδομάδες πριν από το υποτιθέμενο ατύχημα, στο οποίο μοναδικός μάρτυρας ήταν ο οδηγός που είχε χτυπήσει τον Κάρστεν Νίλσεν – όλως τυχαίως ένας από τα φιλαράκια του στον σύλλογο μοτοσικλετιστών. Ένας

* Νησί της Δανίας με έκταση 96 τ.χλμ. και πληθυσμό 171.000 κατοίκους. Ανήκει διοικητικά στην περιοχή της Κοπεγχάγης, και μάλιστα ένα μέρος της δανέζικης πρωτεύουσας βρίσκεται πάνω σ' αυτό. (Σ.τ.Μ.)

** Νόμισμα της Δανίας, των νήσων Φερόες και της αυτόνομης περιοχής της Γροιλανδίας. Διαιρείται σε εκατό έρε. Η Δανία έχει επιτύχει ειδική εξαίρεση από την υποχρέωση υιοθέτησης του ευρώ στη Συνθήκη του Μάαστριχτ. Μία κορόνα Δανίας αντιστοιχεί σε περίπου 0,13 ευρώ. (Σ.τ.Μ.)

άντρας που πριν από λίγα χρόνια και κάτω από παρόμοιες συνθήκες είχε εισπράξει ένα σεβαστό ποσό αποζημίωσης από τη δική του ασφαλιστική. Ο Ράουν ασχολούνταν εδώ και μία εβδομάδα με την υπόθεση· κι αν δεν κατόρθωνε ούτε σήμερα να βρει αποδείξεις εναντίον του Κάρστεν Νίλσεν, τότε ο ροκάς, που τα φιλαράκια του αποκαλούσαν «Αρουραίο», θα έκανε γερή μπάζα.

Επικρατούσε μια ευχάριστη δροσιά στο σχεδόν έρημο σουπερμάρκετ. Ο Ράουν πήρε ένα καλάθι και το γέμισε με κάνα δυο πράγματα στην τύχη. Όταν έφτασε στα μεγάλα ψυγεία, συνάντησε την οικογένεια, η οποία είχε φορτώσει το καρότσι της μ' ένα βουνό προϊόντα. Τους ακολούθησε διατηρώντας μια λογική απόσταση. Η γυναίκα έσπρωχνε μόνη της το εμφανώς βαρύ καρότσι, ενώ ο Κάρστεν έσερνε τα ξύλινα τσόκαρά του στο κατόπι της. Το κεφάλι του ήταν κατακόκκινο και πού και πού τραβούσε το κολάρο του, προσπαθώντας να το βολέψει καλύτερα. Όταν ήθελε ν' αλλάξει κατεύθυνση, αναγκάζοταν να στρίψει ολόκληρο το κορμί του, κι αυτό τον έκανε να μοιάζει λίγο με ρομπότ, λίγο με χορευτή break dance. Μόλις η οικογένεια έφτασε στο τμήμα με τα οιοπνευματώδη, ο Κάρστεν έδωσε στον γιο του μια σφαιαρίτσα και τον παρακάλεσε να πιάσει ένα κιβώτιο μπίρες της μάρκας «Ελέφαντας».

«Παρ' το μόνος σου», του πέταξε ο γιόκας του, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα από το ηλεκτρονικό του παιχνίδι.

Ο Κάρστεν του άρπαξε το τάμπλετ απ' τα χέρια και έσκυψε, πλησιάζοντας το πρόσωπό του μόλις λίγα εκατοστά απ' αυτό του γιου του.

«Μήπως να το πετάξω στα σκουπίδια αυτό το μαραφέτι; Μήπως;» ούρλιαξε αναποκοκκινισμένος.

Ο νεαρός κοίταξε τρομοκρατημένος το τάμπλετ, που τώρα βρισκόταν εκτός της δικής του εμβέλειας. Αμέσως στράφηκε στο ράφι με τις μπίρες και προχώρησε μέχρι την πρώτη σειρά. Με έναν αναστεναγμό σήκωσε το πάνω πάνω κιβώτιο. «Είναι πολύ βαρύ, μπαμπά!»

«Ελέφαντας, είπα!» γκρίνιαξε ο Κάρστεν και έδειξε ένα άλλο κιβώτιο. Ο νεαρός σύρθηκε προς τα εκεί, μετέφερε με τη βοήθεια

της μητέρας του το κιβώτιο μέχρι το καρότσι και το έσπρωξε μέσα.

Ο Ράουν στεκόταν παράμερα και παρατηρούσε την οικογένεια, που κατηφόριζε στον διάδρομο. Του ήταν πλέον ξεκάθαρο ότι ο Κάρστεν, ο οποίος δεν πρέπει να ήταν και το πιο φωτεινό αστέρι σαν χαρακτήρας, ούτε καν στους κύκλους των μηχανόβιων ροκάδων, ήταν εντούτοις αρκετά έξυπνος ώστε να μη ρισκάρει το ποσό της αποζημίωσης που του αναλογούσε. Τον Ράουν δεν τον ένοιαζε τόσο αν μια ασφαλιστική εταιρεία θ' αναγκαζόταν να βάλει βαθιά το χέρι στην τσέπη, ούτε αν ο ίδιος θα λάμβανε κάποιο έξτρα μπόνους από τον δικηγόρο για τον οποίο εργαζόταν, αν κατόρθωνε τελικά να συλλέξει αποδείξεις για την ενοχή του Κάρστεν – όχι, περισσότερο τον ένοιαζε να μην επιτρέψει σε έναν τέτοιο τύπο να τον πιάσει κορόιδο. Γιατί, μεταξύ άλλων, είχε και αυτή την έμφυτη απέχθεια απέναντι στα δερμάτινα γιλέκα με τα σχεδιάκια στην πλάτη. Τον καιρό που εργαζόταν στην Ειδική Μονάδα Ερευνών και Δίωξης της αστυνομίας είχε γνωρίσει αμέτρητα απ' αυτά τα καθοίκια και είχε κλείσει άλλα τόσα πίσω απ' τα σίδερα. Σε καμία περίπτωση δε θα επέτρεπε σε τούτο τον Κάρστεν, ή αλλιώς «Αρουραίο», ή αλλιώς «Σας-έχω-όλους-γραμμένους», να βουτηξει παράνομα έστω και πέντε έρε. Χρειαζόταν να σκαρφιστεί γρήγορα κάτι που είτε θα θωράκιζε τις υποψίες ενάντια στον ροκά είτε θα τις εξαφάνιζε διά παντός.

Ο Ράουν παράτησε το καλάθι του κι έτρεξε προς την έξοδο. Φτάνοντας στο πάρκινγκ, ψάρεψε ένα κέρμα απ' την τσέπη του και πήγε μέχρι το θολωτό στέγαστρο, κάτω από το οποίο υπήρχαν δύο σειρές με έξι καρότσια η καθεμιά. Παράτησε την καταγραφική κάμερα και το φούτερ του στο έδαφος και στριμώχτηκε ανάμεσα στις δύο σειρές των καροτσιών. Όταν έφτασε στο τελευταίο, τοποθέτησε το νόμισμα στη σχισμή και ελευθέρωσε την αλυσίδα. Με το ένα του πόδι έβαλε κόντρα στον πίσω τοίχο του υπόστεγου και έσπρωξε με όλη του τη δύναμη. Ολόκληρη η σειρά των καροτσιών τέθηκε σε κίνηση μ' έναν τσιριχτό ήχο και τσούλησε έξω από το στέγαστρο. Καταβάλλοντας ακόμα μεγαλύτερη προσπάθεια, κατάφερε να τα πλησιάσει στο πίσω μέρος της Porsche.

Εκείνη τη στιγμή ο Κάρστεν έβγαινε με την οικογένειά του

από το σουπερμάρκετ. Ο Κάρστεν παρακινούσε τη γυναίκα του, η οποία ζοριζόταν με το υπερφορτωμένο καρότσι, να βιαστεί. Ο Ράουν κάρφωσε το βλέμμα του στην είσοδο. Ήταν θέμα δευτερολέπτων μέχρι να στρίψει ο Κάρστεν από τη γωνία, να τον δει και να καταλάβει τις προθέσεις του. Επιστράτευσε όλες του τις δυνάμεις και έφερε τη σειρά των καροτσιών μέχρι την Porsche, τοποθετώντας τα με τέτοιο τρόπο, ώστε έκανε το ξεπαρκάρισμά της αδύνατο. Έπειτα μάζεψε βιαστικά το φούτερ και την κάμερα και έτρεξε στο αυτοκίνητό του.

«Έι, Μέφε», είπε καθώς έμπαινε στη θέση του οδηγού.

Ο σκύλος παραμέρισε με ένα χασμουρητό και γύρισε την κοιλιά περιμένοντας χάδια, αλλά ο Ράουν δεν είχε χρόνο για τέτοια. Οι κατάρες του Κάρστεν απ' έξω έφταναν ήδη στ' αυτιά του. Ο Ράουν βούλιαξε στο κάθισμα και άνοιξε την κάμερα. Ζούμαρε στον Κάρστεν και ξεκίνησε την καταγραφή.

Ο Κάρστεν ωρνούταν σαν μαινόμενος ταύρος, ενώ η οικογένειά του τον παρατηρούσε αβόητη. Η σειρά των καροτσιών ήταν τόσο μεγάλη, που εκτεινόταν από το πίσω μέρος της Porsche μέχρι τη θολωτή οροφή του στεγάστρου. Λες και κάποιος από τους υπαλλήλους του σουπερμάρκετ είχε αναγκαστεί να διακόψει τη μεταφορά των καροτσιών και τα είχε παρατήσει καταμεσής του πάρκινγκ. Ο όγκος τους εμπόδιζε τον Κάρστεν ακόμα και να επιβιαστεί, έτσι δεν μπορούσε να χρησιμοποιήσει το αμάξι του ούτε σαν πολιορκητικό κλοιό για να τα σπρώξει μακριά.

Ο Κάρστεν υπέδειξε στη γυναίκα και στον γιο του να απομακρύνουν τα καρότσια, μα εκείνοι δεν τα κατάφεραν, παρά τις βρισιές και τις κατάρες που τους έριχνε. Τότε ο Κάρστεν σάρωσε με το βλέμμα του το πάρκινγκ και, όταν βεβαιώθηκε πως δεν τον παρακολουθούσε κανείς, προσπάθησε να βοηθήσει δειλά δειλά με το ένα του χέρι. Αλλά δεν αρκούσε. Η σειρά των καροτσιών δε μετακινήθηκε ούτε πόντο. Η γυναίκα του κοίταξε ανυπόμονα το ρολόι της με ύφος ξιτισμένο. Από το ανοιχτό του παράθυρο ο Ράουν μπόρεσε ν' ακούσει κάτι για ένα ραντεβού για μανικιούρ που δεν ήθελε να χάσει. Κι ενώ το ανδρόγυνο άρχισε να τσακώνεται, το αγόρι έριξε το τάμπλετ του στην άσφαλτο. Όταν

είδε ότι η οθόνη είχε γίνει θρύψαλα, ξέσπασε σε γοερά κλάματα. Ο Κάρστεν, το κεφάλι του οποίου είχε γίνει ακόμα πιο κόκκινο από την ένταση, τράβηξε με μανία το κολάρο του, που έμοιαζε σαν να προσπαθεί να τον πνίξει. «Να πάτε κι οι δυο σας στον διάολο!» φώναξε και άρπαξε τη λαβή του πρώτου καροτσιού και με τα δυο του χέρια.

Ο Ράουν συνέχισε να καταγράφει, χαϊδεύοντας με το άλλο χέρι την κοιλιά του Μέφε. Τούτη η ταινία δε θα του χάριζε το Όσκαρ, αλλά σίγουρα μπορούσε να περιμένει κάποιο έξτρα παραδάκι σε μορφή μπόνους.

Οπρώην ντετέκτιβ Τόμας Ράουνσχολτ, ο αποκαλούμενος και «Ράουν», προσπαθεί να προχωρήσει στη ζωή του μετά τη δολοφονία της συντρόφου του, όταν δέχεται την επίσκεψη του Φέρντιναντ Μέσμερ, ενός πανίσχυρου επιχειρηματία, που του αναθέτει μια απλή αποστολή: να βρει τον γιο του, Γιάκομπ. Έχουν περάσει δέκα χρόνια από τότε που ο Γιάκομπ ίδρυσε τη σέχτα «Οι Εκλεκτοί του Θεού» και εξαφανίστηκε. Τώρα ο πατέρας του θέλει να εντοπίσει τα ίχνη του.

Όταν ο Ράουν ανακαλύπτει ότι ο Μέσμερ είχε ήδη προσλάβει ιδιωτικό ντετέκτιβ στο παρελθόν, ο οποίος τα είχε παρατήσει κάτω από μυστηριώδεις συνθήκες, αρχίζει να υποψιάζεται ότι η υπόθεση δεν είναι και τόσο απλή. Τελικά εντοπίζει τον Γιάκομπ και τους τελευταίους μαθητές του σε ένα απομονωμένο σπίτι στην εξοχή. Αλλά αυτό που αντικρίζει ο Ράουν δε θυμίζει σε τίποτα τον επί γης Παράδεισο που είχε υποσχεθεί ο Γιάκομπ, αλλά μάλλον την ίδια την Κόλαση.

Μια ανατριχιαστική ιστορία για μια κλειστή κοινωνία με τους δικούς της κανόνες και το μυστικό παρελθόν της, που τώρα απειλεί την ίδια της την ύπαρξη.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2382-1

9 786180 123821

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 14621

Γ Ι Α Κ Α Τ Α Σ Υ Ρ Ρ Ο Η Α Ν Α Γ Ν Ω Σ Τ Ε Σ